

TELJES REJTETTSÉGBEN

* 1955. szeptember 8. 1

„Budapestem laktam. A Semmelweis utcában egy baráti család fogadott be kis albérleti szobában Pambo remete életét éltem. Valamikor megkeresett egy fiatal lány... majd egy másik... hamarosan bekopogott Móni... és kezünkben a Regulával és egy ciszterci diurnálával elkezdtünk „élni”. Végül is azoknak sem volt sokkal több „tárgyi segítségük”, akik Citeaux vadonába érkeztek.”

(Dr. Timár Ágnes, bevezető Mónika naplójához)

„Uram, nem tudom hogy köszönjem meg, hogy itt lehetek! Nem természetes, egyáltalán nem. A könnyek a szívemből esnek ki, olyan végtelenül boldog vagyok. Uram, hogy köszönhetném meg? Olyan szép a Te világod és annyira más... A világ a Te mosolyod, és minden emberei szeretetben a Te szereteted ömlik belém.”

(Mónika naplója, 1959. március 15.)

ELSŐ BÖRTÖN: * 1961-1963 3

„A közösség négy tagját letartóztatták... Amint becsukódott az ajtó az ávások mögött, és így kifosztva ottmaradtunk három testvér és előjáró nélkül a lepecsételt lakásban, gyors és egyértelmű döntéssel azonnal megválasztottuk Mónit előjárónak. Szívem mélyéről tört fel Szent Bernátnak az a mondata, melyet még a gimnáziumból hoztam magammal: 'Biztos vagyok abban, hogy sem az idő távlatai, sem a testi halál vagy távollét nem tudja szétválasztani azokat, akiket egy lélek élet, egy szeretet köt össze.' Ez adott erőt ebben a váratlan helyzetben, mely felfoghatatlan, mégis egészen valóságos volt.”

(Bartha Teodóra)

„Csak cserélhetnék veled. Daloló örömmel tudnám kibírni a poklot is, ha azzal neked könnyebbé tennék! Boldogság lenne az is, amitől leginkább irtózom, ha helyetted tehetném.”

(Mónika levele Timár Ágneshez, 1961. október)

„Szeretném, ha megvernének, feldarabolnának, ha bezárnának és soha többé nem láthatnám ezeket a piros futórözsákat, sose sütné rám a nap, nem fújna a szél, nem látnék senkit, akit szeretek... Azt is szeretném, szeretném, szeretném, vágódodom utána, amitől irtózom; kívánom, amitől rettegek, daloló örömmel tudnám mindezt elviselni, ha egy picit könnyítenék nekem... Nem tudok megnyugodni, s minél szebb és jobb valami, annál jobban fáj. Egyedül Jézusban van a nyugalmam... Én, Kedvesem, csak Érted, értetek! Bármelyikükért az életemet adnám!”

(Mónika naplója, 1962. június 11.)

A KÖZÖSSÉG TAGJAI KETTESÉVEL-HÁRMASÁVAL AZ ORSZÁG TÖBB PONTJÁRA KÖLTÖZNEK: * 1963. augusztus 7

„Már régóta sejtem – ez most már több, mint sejtelem... Önkéntes és kényszerű elválások sorozata következnek.”

(Mónika naplója, 1962. augusztus 11.)

„A valódi életszentség bátorság! Bátorság, amely végig mer menni minden úton, mer mindig egészen őszinte lenni meglátásban és cselekvésben.”

(Mónika keltezetlen feljegyzése)

KISMAROS, AZ „ELSŐ MONOSTOR” * 1975 9

„Itt vagyunk a Börzsönyben.”

(Mónika naplója, 1961. december 30.)

A SZABADSÁG HAJNALA

KISMAROS, A „MÁSODIK MONOSTOR” * 1985 10

„Eszembe jutott, amit reggel olvastam a Soliloquiában. (Az igazi otthon) 'Az erőnek szolgál kirepítő fészkek, nem a puhaságnak gyáva menedékek!...'”

(Mónika naplója, 1957. szeptember 2.)

MESSZE HANGZÓ HARANGJAINK HIRDETİK

* 1990-től 11

„Építsd fel és őrizd meg bennünk a csend és a béke otthonát.”

(Mónika naplója, 1959. január 6.)

BOLDOGASSZONY HÁZA (Budapest, Üllői út 73.) * 1959 2

„Készítgetem, rendezgetem a BH-t. Milyen jó lesz! Nem magamnak, Uram, Neked készítjük. Az otthonunk csak ott lehet, ahol a Tied van. Csak jól érezd magad benne, csak igazán a Tieddé legyen. Uram, tedd meg, hogy soha ne sajtátsam ki, én sem, a többiek sem, a meglévők és az eljövendők... Építsd fel és őrizd meg bennünk a csend és a béke otthonát.”

(Mónika naplója, 1959. január 6.)

„Mindvégig a lelmem legmélyéig az élt bennem, hogy tehetnek velem bármit, elvehetnek tőlem mindent, a leghetlenebb körülmények között tarthatnak, egyetlen mégis hozzáférhetetlen marad számukra: az Úristen felé szabadon kimondott IGEN-emet senki el nem veheti tőlem. Ez biztosságom, erőm, hozzáférhetetlen birodalmam.”

(Szojka Zsuzsanna)

„Néha csak annyi lehetünk mint tikkasztó hőségben átsuhanó szellőfuvallat a varrógépek fölött görnyedő, izzadó rabtársak között; mint hűvös kéz lázas homlokokon. De annyi legyünk!”

(Szojka Zsuzsanna)

„Az Úristen meghallgatta és elfogadta Mónit. Hazament teremtő, szent Istenéhez 1962. december 13-án, Lúcia, a Fényes, napján. Negyedével később általános amnesziával mindnyájan hazajöttünk. A közkegyelem kiadásának keltezése, 1963. március 21-e volt, Szent Benedek ünnepe, Móni születésnapja.”

(Dr. Timár Ágnes, bevezető Mónika naplójához)

MÁSODIK LETARTÓZTATÁS – BÖRTÖN: * 1966-1969 8

„1966. április 19-én újra letartóztattak engem és Atyát (Léárd Ódon piarista atya). Valójában csak más mértékben és más módon, de itt is csak az történt, ami az első keresztény századok üldözési hullámaiban.”

(Dr. Timár Ágnes, bevezető Mónika naplójához)

MESSZE HANGZÓ HARANGJAINK HIRDETİK

* 1990-től 11

„Építsd fel és őrizd meg bennünk a csend és a béke otthonát.”

(Mónika naplója, 1959. január 6.)

